

AZTÉKOVIA

Teraz by však v niekom mohla opäť začať hlodať pochybnosť: Aha, tak katastrofy vyšli z jedného centra. Ale načo vymýšľať „nadprirodzené“ faktory? Príčiny mohli byť celkom prozaické: turkotatárske kmene v Ázii sa premnožili. Po záplavách vypukol hlad, choroby. Národy sa dali do pohybu. Jedno spôsobilo druhé, vznikla reťazová reakcia prirodzených príčin, do ktorej sa nakoniec vťahlo všetko, čo malo v konečnom dôsledku dopad na celú Euráziu. Ale mor, ani mongolská jazda nemohli preskočiť do Ameriky alebo do Austrálie. Azda si len nemyslíme, že aj tam vymrela tretina či polovica ľudí? To by už musela byť čertovská náhoda. Tamojšie národy žili dozaista celkom bežným životom, ako inokedy, a o žiadnom „samaelskom“ období nič nevedeli...

Hlboko by sa mýlil, kto by takto uvažoval. Aj Amerika spoznala, čo je to „jed boží“! „Okolo roku 1170 Tulu (hlavné mesto toltéckej ríše) zničili Čičimékovia. Ich príchod znamenal ďalšie obdobie zmätkov a vražedných vojen v strednom Mexiku, kde malé mestské štáty súperili o politickú a vojenskú nadvládu. Posledný kmeň, ktorý dorazil do oblasti okolo jazera Texcoco, boli Aztékovia. Tento kočovný národ... v roku 1345 založil hlavné mesto Tenochtitlan... ich história je históriou dobývania, končiaceho obsadením tak pobrežia Mexického zálivu, ako Pacifiku a ovládnutím krajín, ktoré siahalo až do Guatemaly... Aztékovia vytvorili štát s vojenským režimom a ohromnou, dobre vyzbrojenou profesionálnou armádou, usilujúcou sa o získavanie územia a tribútov (poplatkov)... avšak najdôležitejším tribútom, ktorý Aztékovia vymáhali od podrobených národov, bol ohromný počet ľudských bytostí, určených na obetovanie v hlavnom meste. Hlavným dôvodom aztéckeho militarizmu bola každodenná potreba obetí pre boha Huitzilopochtliho, ktorého... bolo treba živiť ľudskou krvou, a tak zabrániť koncu sveta. Obetovanému... sa väčšinou vyrezalo srdce. Množstvo obetovaných bolo strašné: počas štvordňových osláv konaných pri príležitosti rozšírenia Veľkého chrámu v Tenochtitlane zahynulo 20 tisíc väzňov“.¹

Tak ako boli Asýrčania Marsom Blízkeho východu, Sparťania Marsom Grécka a Rimania Marsom Stredomoria, **Aztékovia boli Marsom Strednej Ameriky.** Ochranným božstvom Aztékov bol Huitzilopochtli, boh vojny. „Svoj úspech pripisovali požehnaniam svojho boha a patróna Huitzilopochtliho“.²²¹ Skutočne. **Aztécka história, od jej počiatkov v 12. storočí až po zničenie Tenochtitlanu Cortésom v roku 1521, sa zhoduje so samaelským obdobím 1171-1525!**

Na svojej ceste k postaveniu zvrchovaného pána v Mexickom údolí prekonali Aztékovia viac ako storočie strádania. Ich predkovia vraj na boží príkaz opustili svoju mýtickú ostrovnú vlasť Aztlán a vydali sa na cestu. „Podľa vlastných záznamov začali Aztékovia svoje putovanie v roku 1168; tento dátum bol ľubovoľne zvolený, snáď je to objav kalendárneho systému, ktorý bol bežný v Strednom Mexiku“.²⁵⁵

Tento dátum nie je „ľubovoľne zvolený“! Je to pravdivý dátum povýšenia archanjela Samaela do vlády (okolo 1171)! „V jaskyni na úbočí kopca našli sošku Huitzilopochtliho, ktorá hovorila a poskytovala im dobré rady... Aztékovia si vzali na cestu obraz svojho nového božstva. Na každom mieste, kde sa zastavili, postavili oltár, kde ho uctievali, a božstvo im za to radilo“.²⁵⁵ **Archanjel Samael si v roku 1168 vyvolil Aztékov, začal ich viesť!**

„O príčine odchodu Aztékov z tejto oblasti existujú len dohady. Pravdepodobne ich vyhnali miestni vládcovia. Aztékovia však radšej verili, že ich odchod nariadil Huitzilopochtli“.²²¹ A prečo by bolo treba tomu „radšej neveriť“? Čo je to za

Kalendárny kameň z Tenochtitlanu.

Montezuma, posledný aztécky vládca.

divný démon, tento materialistický scientizmus, že núti vedcov popierať duchovný rozmer sveta za každú cenu, aj proti evidencii faktov?

„Ak niekedy existoval národ verný vojenskej zdatnosti, tak to boli bojovní Aztécovia. V ich očiach nebolo nič úctyhodnejšie ako mužná smrť v boji alebo obetovanie bohom na obetnom kameni po zajatí... Aztécki rečníci vyzdvihovali najmä slávny koniec mužov na bojisku. V záznamoch sa hovorí o jednom mužovi, ktorý ďakoval svojmu stvoriteľovi, že mu »umožnil vidieť tak veľa úmrtí svojich synov a synovcov«. Aztécki básnici takú smrť ospevovali. Jeden z nich napísal: »Nič sa nevyrovná smrti vo vojne, kvetnatej smrti takej drahej tomu, kto dáva život. V diaľke ju vidím: moje srdce túži po nej!« Iný zasa hovoril lyricky o bojisku: »Kde sa vylieva horúca, božská tekutina, kde sú božskí orli začíernení od dymu, kde sa perie čerí ako pena, kde jaguáre revú, kde sa drahokamy a šperky rozsypajú, kde sa bojovníci navzájom trhajú a vznešení princovia sú rozsekaní na kusy.«

Aztékovia sa pozerali dokonca aj na pôrod ako na bojisko plné bolesti a krvi. Keď prišiel na svet chlapec, pôrodná baba ho pevne pridržala, ako keby bol jej zajatec a vyrážala pri tom bojový pokrik. Potom ho vyzvala, aby dával pozor na jej slová: »Tvoj domov nie je tu«, zdôraznila, »pretože si orol alebo jaguár - osamelý dravec. Tu je iba miesto tvojho hniezda«, povedala dieťaťu. »Tvojou úlohou je vojna. Budeš dávať slnku nápoje, výživu, potravu«. Na myslí mala samozrejme krv. Na bojisko sa pozeralo ako na posvätné miesto a babica ďalej hovorila o cti umrieť na ňom ako bojovník, alebo zomrieť ako zajatec na obetnom kameni: »Hádám si zaslúžiť smrť obsidiánovým nožom«. Básnici sa rozpisovali o vznešenosti takej smrti“.²²¹

„Porazíme všetkých ľudí na svete«, vychvaľoval sa Huitzilopochtli, boh a patrón Aztékov“, a svoj sľub dodržal. Víťazný národ samaelského obdobia v Strednej Amerike „vynikal v dvoch oblastiach: organizácii vojenskej sily a morálke svojich bojovníkov. Celá aztécka kultúra bola účinne členená tak, aby obidve oblasti čo najviac zdokonalila... Všetka energia štátu bola orientovaná na podporovanie vojenskej chrabrosti... Dychtivosť, s akou sa susediace mestské štáty pripájali ku Cortésovi proti aztéckym vojskám, ukazuje dosť jasne, že ich nenávideli“.²²¹

Aztékovia vtiahli Strednú Ameriku do takmer nepretržitého vojnového stavu: „Medzi najnepochopiteľnejšie činy Aztékov sa radí takzvaná »kvetinová vojna«, ktorá bola vyhlásená medzi Tenochtitlanom na jednej strane a štátmi Tlaxcallán a Huexotzinco na strane druhej. Zmluva uzavretá medzi týmito štátmi nezakotvovala stály mier, ale permanentný stav nepriateľstva. Zmyslom tejto zmluvy bolo zaistiť neustály prísun vojnových zajatcov, ktorí končili pod obetným nožom kňazov“.⁶² Boli to štylizované bitky, ktoré sa odohrávali podľa prísne dodržiavaných pravidiel v deň, ktorý bol stanovený vopred. Podstatou zrážky bola demonštrácia zdatnosti v boji muža proti mužovi. Ostrieľaný bojovník, ktorý dodal na obetu svojho štvrtého zajatca, vstúpil do rytierskeho stavu ako Orlí alebo Jaguáří bojovník.

Inou príležitosťou preliať krv bola loptová hra Ollamaliztli: „Reliéf v El Tajíne ukazuje kapitána porazeného družstva vystretého na obetnom kameni a víťaza vrážajúceho nôž do jeho hrude“.²²¹

„Ľudské obete mali síce svoj význam vo väčšine mezoamerických kultúr, ale zďaleka nie taký veľký ako u Aztékov... Aztécke mýty o stvorení boli početné, rozmanité a často protirečivé, ale vo všetkých sa objavovala neukojiteľná dychtivosť božstiev po krvi... Aztékovia zo strachu z bohov, najmä z Huitzilopochtliho, vykonávali ľudské obety v takom rozsahu, aký dejiny nikdy predtým nepoznali“.²²¹

V chrámoch sa deň začínal sťahím hlavy vtákov a v tomto rituálnom prelievaní krvi sa potom pokračovalo po celý deň. „Nazdávali sa, že bolo neustále potrebné prelievať krv“.¹¹³ Huitzilopochtli bol krutý, pomstychtivý, dravý

boh, ktorý dychtil po krvi. „Kedykoľvek si chceli od modiel niečo vyžiadať“, napísal Cortés, „zobrali mnoho dievčat a chlapcov, ba aj dospelých, a pri modlách im zaživa otvorili hrude, vytrhli im srdcia a vnútornosti a spálili ich, ponúkajúc dym ako obeť modlám“.221

„Od ľudí sa očakávalo, že obetujú vlastnú krv... dokonca aj malým deťom sa prepichovali uši, aby krváčali... Najusilovnejší sebatrýznitelia však boli kňazi... rezali si ušné boltce alebo predkožku penisu. Prepichovali si mäso obsidiánovými bodcami, aby mohli do rán strčiť slamky a zberať krv“.221

Duchom najkrvavejšieho národa v dejinách Strednej Ameriky - Aztékov - bol archanjel Samael! Tak ako odznak rímskych légii bol rímsky orol, orol bol (s jaguárom) symbolom aztéckych bojovníkov. Tak ako Rím bol mesto-dravec, bol ním aj Tenochtitlan.

Tak ako sa dejiny Ríma začínajú únosom Sabíniek, tak aj dejiny Aztékov, prvá vojna, ktorú vyvolali, sa začala únosom žien zo susedných kmeňov. Tak ako v Ríme stálo v strede mesta jedno veľké kamenné popravišisko, jatky, tak to bolo aj u Aztékov. Až 50 tisíc ľudí mohlo sedieť v hľadisku Kolosea a sledovať krvavé scény v aréne: „So zvieratami zápasili profesionálni zápasníci so zbraňou v ruke, čo sa rovnalo poľovačke, alebo nedostatočne ozbrojeniu odsúdenci. Neskôr sa v Koloseu stalo obľúbeným bodom programu vhadzovanie kresťanov levom... Koľko ich zahynulo, nevieme. No prvé hry za cisára Tita trvali tri mesiace a zahynulo pri nich vyše tisíc gladiátorov a päťtisíc zvierat“.17 Áno, bolo to jedno a to isté božstvo, ktorému boli tieto rieky krvi obetované; aj keď sa nám zdá, že v Ríme tiekla krv len „pre zábavu obecenstva“. Podobné gladiátorské zápasy ako v Ríme, pri ktorých bol odsúdenec nedostatočne ozbrojený, usporiadávali Aztékovia.

Tak ako sa rímske dejiny začínajú na okraji vyhasnutého krátera, v Alba Longe, materskom meste Ríma, ktoré založil Aeneov syn v marsickom období v 12. Storočí pr. Kr. - tak sa Aztékom ušiel pri ich príchode do Mexika zhodou okolností už iba kus holej vulkanickej skaly pod sopkou Popocatepetl, lebo všetky lepšie oblasti boli už osídlené. Odtiaľ podnikali svoje výboje. Ono hnevliivé božstvo, ktoré kedysi vládlo na Zemi v čase najväčších ohňových a vulkanických katakliziem na rozhraní kriedy a treťohôr, stálo v pozadí oboch týchto kultúr!

Mohutná sopečná činnosť, aká nemá v celej slnečnej sústave obdobu, je totiž niečím charakteristickým pre Mars: „Na Marse čnie do výšky 25 kilometrov nad terénom najväčšia sopka celej slnečnej sústavy, zvaná Olympica Mons. Je stará asi 100 miliónov rokov“.118 Najväčšia sopka slnečnej sústavy sa nachádza na Marse a vznikla v čase, keď cherubín Škorpióna prevzal žezlo vládnuceho ducha času, pred 100 miliónmi rokov.

No najkrajším symbolickým obrazom zo všetkých v aztéckej histórii je ono znamenie, podľa ktorého mali Aztékovia spoznať, kde majú založiť svoje hlavné mesto: „Putovanie Aztékov sa skončí, vyhlásil ich boh ústami kňazov, až keď prídu na miesto, ktoré vybral pri odchode, aby sa stalo ich hlavným mestom. Podľa aztéckej kroniky spoznajú toto miesto podľa tohto znaku: odpočívajúci orol tam škrieka a rozpína krídla, trhá a žerie hada“.221

Čo znamená tento symbol? Rafaelský čas ustupuje samaelskému! Roku 1171 odstupuje archanjel Rafael (ktorého symbolom je had) miesto ducha času Samaelovi (orol). Jeden čas pohlcuje druhý.

Národom, ktorý kultúrne viedol v Strednej Amerike v rafaelskom období, boli Toltékovia. Uctievali opereného hada. Príchodom čičimécko-aztéckych kmeňov v roku 1170 bolo toltécke hlavné mesto Tula zničené. Podľa toltéckej legendy došlo k zničeniu Tuly potom, čo boh Quetzalcoatl, ope-

Sopka.

Orol požierajúci hada. Stredoveká mozaika.

rený had „odišiel“ a prestal chrániť obyvateľov. Čas Toltékov sa skončil. Čas Aztékov sa začína: „...zbadali orla odpočívajúceho na opuncii. Orol rozťahol krídla a víťazne zaškríkal, čo bol znak, ktorý im dal boh. Ich putovanie sa skončilo a teraz sa malo začať ich krvilačné rozpínanie po Mexickom údolí. Vybudovali tu ríšu, ktorá vznikla z ich oduševnenia pre vojnu“.²²¹ Akými malebnými obrazmi sa nám prihovára história - len keď jej dokážeme rozumieť! Orol sedí na kaktuse a žerie hada. Taký je znak, ktorý stále vlaje na zástave dnešného Mexika.